

۱۹۵ - ای خادم احبای الهی

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۹۵ - ای خادم احبای الهی

ای خادم احبای الهی، هر چند مدتی بود که بخدمت یاران پرداختی و در عبودیت حق علم بر افراختی ولی حال که در سبیل محبت الله ریش و ریشه فدا نمودی واضح و مبرهن گشت که خدمت و عبودیت در آستان مقدس مقبول گشت. ای رسوای سبیل الهی هر ریشی عاقبت از ریشه بر افتد و هر لویه ای پایان سخره قبرستان گردد ولی تو شکر کن که پیش از آنکه حوادث امکان لویه پر سعادت را از بن و بنگاه براندازد بدست ستمکاران در سبیل یار مهربان کنده و پراکنده شد انشاء الله سبب صباحت و ملاحت و جوانی خواهد شد. یاران الهی که در این وهله مورد اذیت و جفا شدند و صدمه و بلا دیدند و بدست تطاول ستمکاران مبتلا گشتند این موهبتی بود از حق که بآن فائز شدند و این عنایتی بود که بآن موفق گشتند. هر بلائی که در سبیل الهی وارد عین عطاست و هر مصیبتی موهبتی است. ملاحظه در قرون اولی نمائید که نفوسی در نهایت راحت و رخاء زیستند و عاقبت ترک دغدغه دنیا نمودند و نفوسی که در سبیل وفا انواع جفا دیدند انوارشان الی الآن از افق ملکوت ساطع و لامع و پرتوشان چون شعاع ستاره صبحگاهی از مشرق الهی ظاهر و باهر حال کدام یک خوشتر و دلکشر است فاعتبروا یا اولی الابصار و البهاء علیکم.

ORIGINAL

AUDIO